

kunde det hele Samfund meget vel tage med i en fælles Forsikkring. Jeg skulde meget ønske, at man vilde i disse Sager søge at naae til et endeligt fælles Maal, tage Sigte paa de praktiske Forhold; derved vil man afhjælpe mange Ulemper og spare en hel Del Arbejde og Kapital, som ellers kunde komme de Nødlidende direkte tilgode.

Endelig forekommer det mig at være noget ubilligt at forlange, at den nuværende Slægt skal arbejde et Fond op, skal tilveiebringe et Fond, som man i Fremtiden altsaa skal være fri for at skaffe tilveie; Efterfølgerne skulle have det billigere. Det forekommer mig, at Nutiden burde ikke bære mere end den Brøst, den Ulempe, som den har, altsaa dække de Tab, som følger med Sygdomme og med Ulykkestilfældene. Staten kunde vistnok passende være Garant for det, saa at det Hele blev ordnet som en gjensidig Forsikkring, hvilket jo forøvrigt ogsaa er det Princip, som her er lagt til Grund. Kun er der den Forskjel, at det er de vedkommende Arbejdsgivere, der selv skulle samle sig et Fond til Sikkring af de Udgifter, som Fremtiden vil føre med. Af disse Grunde tør jeg ikke stemme for dette Forslag, men da jeg nærer levende Interesse for at faae disse Forsikringer i Stand, vil jeg heller ikke stemme imod det.

Griffen: Da jeg ved denne Sags 2den Behandling indtog en Stilling ligeoverfor et enkelt Punkt, som var noget afvigende fra den, ærede Medlemmer her i Salen, som jeg pleier at følge, have indtaget, vil jeg tillade mig at gjøre blot et Par Bemærkninger. Naar jeg særlig interesserer mig ikke blot for Sygeforsikringen, men ogsaa for dette Forslag, kan det gerne være, at det noget har sin Grund i, at jeg i en lang Arrække har indtaget en lignende Livsstilling som den Samfundsklasse, hvorom disse Lovforslag dreie sig. Det er nok muligt, at dette ikke er ganske uden Indflydelse paa mig. Hvad selve Lovforslaget angaar, vil jeg med Hensyn til den Side af Sagen, som angaar Tilveiebringelsen af Midlerne, sige, at jeg tvivler ikke om, at den høitærede Minister saavel som det ærede Udvalg med stor Omhu have forhandlet dette Spørgsmaal, og at der næppe kan bringes noget Bedre ud af det, forudsat at der skal gaaes den Vej, som er foreslaact, men det forekommer mig unegtelig, at det er et vanskeligt Apparat, man opstiller, og at det vil volde stort Besvær at gennemføre dette, at tilveiebringe disse Midler paa retfærdig Maade. Jeg tager ikke i Betænkning at udtale, at jeg for mit personlige Vedkommende langt hellere

vilde gaa ind paa, at alle disse Midler, som det her vil være nødvendigt at tilveiebringe, bleve udfærdige af samtlige Kommuner paa Landet og i By efter Folketal. Det vilde være en praktisk Maade, og en Maade at udføre det paa, der vilde blive efter min Mening langt mere retfærdig. Nu veed jeg meget vel, at der vil kunne gjøres den Bemærkning heroverfor, at det er Arbejdsgiverne, der skulle rammes. Det er jeg ikke blind for, men det kunde dog være til Skynde og stibit, at det rammer os Allesammen, for vi kunne ikke lægge særlige Byrder paa dem, af hvilken Art det end er, uden at det tilsidst rammer os Allesammen; de maa gjøre deres Arbejde dyrvre, naar de skulle bære denne Udgift — Hvad den anden Side af Sagen angaar, Tiden, da Ulykkesforsikringen skal træde til, efterat Sygeforsikringen er oplyst — det var den Side af Sagen, der bragte mig til ved anden Behandling at indtage den Stilling, jeg indtog — skal jeg bemærke, at jeg skjønner ikke rettere, end at dersom Sygeforsikringen skulle yde Understøttelse i de 26 Uger, vil det efter min Mening være at tage med den ene Haand, hvad der gives til Sygeforsikringen med den anden. Jeg mener, at man maa kunne træffe en Overenskomst, og det glædede mig ogsaa ved anden Behandling at høre den høitærede Minister udtale, at Tiden, naar Sygeforsikringsforpligtelsen skal ophøre og Ulykkesforsikringsforpligtelsen indtræde, kunde der forhandles om. Vel udtalte den ærede Ordfører, at han troede, at det Punkt vilde blive den Tue, Lovforslaget vilde falde over, da det vilde blive en uhyre Byrde for Arbejdsgiverne, hvis de skulle træde til med Understøttelse saa tidlig som foreslaact i det Forslag der forelaa fra Mindretallet. Dette Forslag gif jo ud paa, at efter nogle Dages Forløb skulde Ulykkesforsikringen træde til. Det tiltalte mig ingenlunde, uagtet jeg stemte for det; men jeg er af samme Mening som den ærede Ordfører for Mindretallet (Th. Nielsen), at der kunde vælges et Tidspunkt, der var mere passende; thi den høitærede Indenrigsminister har uden Tvivl Ret, naar han siger, at Ulykkesforsikringen dog ikke kan sættes i Bevægelse, fordi En faaer en daarlig Fingert eller paa anden ubetydelig Maade bliver berørt. Jeg antager som det nævnte ærede Medlem, at der burde vælges et Tidrum af f. Ex. sex Uger eller et saadant Tidrum, at det kan antages, at Sygdommen efter dets Udlob vil have faaet en saadan Karakter, at man kan se, om den bliver varig eller ikke varig; efter den Tid skulde Ulykkesforsikringen saa træde til. Jeg har følt Trang til at fremkomme med denne